

lade mig et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem for Langeland (Brandes) gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til de to Malere, der ere opførte paa Kontoen for Livsvarige Hædersgaver. Han mente, at deres Virksomhed egentlig ikke egnede sig til at give dem Plads paa denne Konto, og han gjorde en Sammenligning med Andre, som ere opførte der. Nu er det ganske klart, at ved den Slags Vedømmelser vil altid den individuelle Opsættelse gjøre sig endel gjældende. Man kommer let til paa den ene Side at overvurdere og paa den anden Side at undervurdere efter den Sympathi, man har med en vis Retning i literær eller kunstnerisk Henseende. Om man ogsaa søger at forholde sig nok saa objektivt, vil dog Sympathien for en Retnings Art altid influere Noget paa Vedømmelsen af Retningen og være bestemmende for dens Resultat. Det forekommer mig ogsaa, naar jeg skal udtale mit Skjøn, at det ærede Medlem noget undervurdere Betydningen af de to Malere, her er Tale om, medens han efter min Mening ogsaa overvurdere Betydningen af nogle af dem, han stillede i Modsetning til dem; det forekommer mig f. Ex. at Afstanden mellem den Dramatiker, som han betegnede som den største af de nulevende, og de to Malere ikke er saa stor, som han gjorde gjældende. Jeg kan derfor slutte mig til det Forslag, der er stillet om at bevilge dem den foreslaaede Sum paa Kontoen „Livsvarige Hædersgaver“. Naturligvis kan man meget let opstille saa høje Fordringer, at kun meget Faa kunne komme paa den Plads. Bille vi gjøre gjældende, at kun de skulle have Plads der, som have en epokegjørende Betydning, hvis Virksomhed har haft en overveidende, indgribende Betydning for Mandskabet her i Danmark og vil kunne antages at have det vedblivende i længere Tid, da kunne vi stryge en hel Række af dem, der have faaet Plads paa denne Konto, og ville vist ogsaa meget sjældent faae Leilighed til at optage Nogen der. Men vi maa stille vore Fordringer efter Forholdene, og have vi Mænd for os, der i lang Tid have udfoldet en god, heldbringende og dygtig Virksomhed, forekommer det mig, at man ikke skal være altsor nøieregnende eller stille Betingelserne altsor høit. — Med Hensyn til de Mænd, der ere indstillede til fast Understøttelse, og som et Mindretal har foreslaaet kun at give midlertidig Understøttelse, tror jeg ogsaa, at de Herrer gjøre nogen Uret, navnlig imod den ene af dem. Da det ærede Medlem for Langeland (Brandes) omtalte Personerne, tør vel ogsaa jeg tillade mig at gjøre det; ialtsald haaber jeg at skulle være ligesaa heldig som han i at gjøre det paa en Maade, der ikke kan vække Anstød. Jeg vil da sige, at den Mand, til hvem

jeg sigter, har gennem en Række af Aar, i en ingenlunde kort Periode, vist Dygtighed i at frembringe og behandle Emner, som ere af stor Betydning for vor Historie. Ganske vist hører han ikke til dem, der have i det Store behandlet større Begivenheder; set dem fra nye Synspunkter, og som i det Hele ere Historikere af første Rang; men han hører til dem, der gjøre det Arbejde, paa hvilket de Andre maa støtte sig, og uden hvilket vi Intet formaar, og det er af de Arbejder, der kræve stor Udholdenhed og stor Ære, og som ere af de allermindst lønnende. Det er et Arbejde, der hverken giver Ære eller Fordel. Uden Understøttelse kan man ikke engang faae trykt, hvad man skriver af den Art. Dertil er der ikke et tilstrækkeligt Antal af Læsere eller Kjøbere. Som oftest maa man arbejde uden Løn. Naar nu en Mand har arbejdet paa den Maade i flere Aar, saa har man et saa tilstrækkeligt Grundlag for hans Virksomhed, at man med fuld Ret kan tildele ham en saadan aarlig Understøttelse, som her er foreslaaet. Den anden Mand kjenner jeg ikke saa nøie; jeg har ikke fulgt hans Virksomhed saaledes, at jeg derom kan udtale en Dom. (Verg: Hvem var den Første?) Det var A. D. Svingen, jeg troede, at det fremgik for de Herrer, der have beskæftiget sig med Sagen, af den Maade, hvorpaa jeg omtalte hans Arbejder. Jeg kan altsaa paa det Barmeste anbefale, at den Understøttelse, der er foreslaaet af Flertallet, gives ham. — Jeg skal dernæst tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til Reiseunderstøttelser. Det er Noget, som jeg tror, de Fleste ville erkjende, at under den store almindelige Kulturbevægelse, hvor det ene Land maa slutte sig til det andet, og hvor man ikke længere kan leve isoleret som tidligere, idet Bevægelsen gaar over det hele civiliserede Europa, maa man, for at følge med i et lille Land, personlig kunne færdes i fremmede Lande og tilegne sig, hvad der fremkommer. Der er altsaa Trang for Folk, som ville udvilde sig i videnskabelig Retning, og ogsaa i andre Retninger ved Selvsyn at følge med Udviklingen i fremmede Lande. Det er ganske naturligt, at Tranget hvert Aar maa blive større, og at der hvert Aar maa være flere, som særlig kunne ønske at faae Gavn af disse Understøttelser, for ved Overgangen fra deres Uddannelse til deres senere Virksomhed at faae Leilighed til at naae den Udvikling, som kan naaes gennem saadanne Reiser. Men Betingelsen herfor er da vel dog, at det ikke bliver en Maanedes Reise, men at der bliver tilstrækkelig Tid til at arbejde, og faae rigtigt Udbytte af Reisen, et Udbytte, som ganske vist vil sætte Frugt senere. Det er mig derfor glædeligt, at Flertallet har bevilget den forøgede Understøttelse, og endvidere, at den høitærede Minister agter at anvende